

JAHODA SÁNDOR

Felkelés*Csörrr. Ütött az óra. Ütött az órája. Lecsapok rá.**Elütöm az időt. Nyílt lázadás. Az ellen ellen.**Oda haza. Az első felkelést mindig leveri.**Az álmoság. Álmos vagyok. Vérszerződést
kell kötnöm Koffeinnel és Nikotinnal.**Egy füst alatt. Különben. Egyremegy.**Gyula leszek. Vagy Zoltán. Vagy vátesz.**Aki versolvasóvá tesz. Eltüntetem a hajnali
keléseket. Arcomról.**Csak az állam. Forma. Semmilyen. Leesett.**Valami Nő. Ügy. Szerelmi. Három szög tartja.**Két hónapja ugyanazt hajtogatom.**Tiszta fehér papír. Másé-szívét.**Amíg össze nem gyűröm.**Rosszul néz ki megtört lelkem. A szememből.**Le van ejtve. Meg már úgyse szerelem.**Ha pedig. Depileptikus rohamok.**Ellenszer egy depigramma.**Mindig egy. Mindig hat.**Vagy zene. Táltospörgés.**És forr a dalom. Csuhatja.*

STANCIK-STARECZ ERVIN

Nyitva állt ajtó-ablak*És aki meghalt, s tán soha nem jut a Paradicsomba,**Eljött hozzám acetilén szagú éjszakán,**Pedig nem őt vártam, hisz folyton-folyvást a végórája**Jutott eszembe: maréknyi gombostűt nyeldekelt halálig.**A legkeményebb férfiak is elborzadtak, mikor mondtam...**A tavaszi csendes éjben nyitva állt ajtó-ablak, s nem ő jött,**Akire vártam, nem ő, aki minden tébolyom, bűnöm,**Álomagonizálásomat elviselte, s olykor még jónak is mondott.**Nem ő jött el, mert nyitva állt ajtó-ablak, s lelkek gomolyogtak**Ki-be a roskatag házba. Megtalálták az ismerős falakat, ágyakat,**A ronggyá foszlott könyveket, egérszagú naplókat, s fújták-fújták**Le mindenről a port. Úgy csillogtak a szobák, mint Anyám idejében,**Aki finom kefével simítgatta egyenesre a szőnyegek rojtjait.**Jöttek-jöttek a régiiek, de akinek torkát sebezte ezer tű, végig**Az ágyam szélén ült kitarotn. – Riadt szemekkel figyeltem,**Melyik szellem mit susog. Nem féltem tőlük, pedig hányták rám**Vétkeim – indulattalanul, közben a bensőm úgy sajtzott, mintha**Kézzelel tépték volna föl mellkasom, de nem a hús szakadása,**Nem a csontok ropogása borzasztott s gyötört: egy hang**Költözött oda, a fekete szíverekebe, az elhagyott pitvarokba.**Igen, ott ült a hang, mint varázslat, s szorította ki belőlem**A kevés pirosat, amiben már csak ő lüktetett, aki nem jött el.*